עלון שבועי מבית "בני אמונים"

וכל מאמיניך

בני אמונים
פתוחים בעניית אמן
לע"נ הרה"ח ר' חיים בן עזיז
הרה"ח ר' אהרן צבי טרטור ששיין הי"ד
מח"ס אלף המגן

פרשת תצוה

תשע"ח

217

מאוצרות אמונים

פניני אמן ותפילה בפרשה

'צעקת הדל' תקשיב ותושיע

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כז כ)

אמר האדמו"ר **רבי שמואל מסלונים:**

"תְּצַוֶּה" - ראשי תיבות: "צעקת הדל תקשיב ותושיע"; ציווה הקדוש ברוך הוא את משה כי יאמר לבני ישראל שאף במצב השפל ביותר, כשהם בבחינת 'דלים ורשים' לפני ה', לעולם לא יימנעו מלבקש ממנו על צורכיהם, לפי שאף 'צעקת הדל' חביבה ונשמעת לפניו.

'דברי שמואל'

דביקות בתפילה עד כלות הנפש

"וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת" (כח לה)

פירש האדמו"ר **רבי ישכר דב מבעלזא:**

קדושת בית המקדש העלתה את הכהן הגדול לדרגה כה גבוהה של דביקות בה', עד שמחשש פן תצא נפשו בדביקותו, היה בהכרח לקבוע פעמונים בשולי מעילו, כדי שקולם יעוררו מדביקותו.

לפי יסוד זה פירש הרבי עדות תמוהה שהובאה בירושלמי (ברכות ב ד) על עיסוקם של האמוראים הקדושים בשעת תפילתם: שמואל היה מונה אפרוחים, ורבי בון בר חיא היה מונה את שורות אבני הכותל. ולכאורה יש להבין: הייתכן כי קדושים אלו הרהרו בדברים כגון אלו במקום לכוון בתפילתם?

ברם יש לפרש כי דווקא מפאת גודל קדושתם חששו אמוראים אלו פן תצא נפשם מרוב הדביקות שהיו מגיעים אליה בתפילתם. על כן הכריחו עצמם לחשוב מפעם לפעם על דברים גשמיים, כדי שנשמתם לא תפרח מגופם.

'אדמור"י בעלז' ח"ג עמ' פג

שתי דרגות בתפילה ובקרבנות

"וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת עֲוֹן הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנֹת קָדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" (כח לח)

יש להבין: מפני מה כפל הכתוב ואמר כי הציץ מכפר על: "עֲוֹן הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - לְכָל מַתְּנֹת קָדְשֵׁיהֶם"?

ביאר **רבנו שלמה קלוגר:**

כלל ידוע הוא בתפילה: המבקש להיוושע מצרתו, אל יכוון בתפילתו על צערו האישי, כי אם על צער הבורא המצר בצרתו, ככתוב (תהלים צא טו): "עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה", שכן תפילה זו רצויה ומתקבלת יותר. וכפי שדרש המהרש"א (ח"א, ברכות סג א) מדברי הגמרא: "כל המשתף שם שמים בצערו כופלין לו פרנסתו".

אף בין מקדישי הקרבנות היו כאלו שכיוונו רק לשם שמים וקורבנם היה מושלם ורצוי. אך כפל לשון הכתוב בא לומר, כי אף על אלו שכיוונו לשם מתן השכר - "לְכָל מַתְּנֹת קָדְשֵׁיהֶם", היה הציץ [שעליו היה חרוט "קֹדֶשׁ לַה'" (לעיל פס' לו)] מעיד ומסגר, כי בסתר ליבם בוודאי התכוונו שיהיה קורבנם 'קֹדֶשׁ לַה'".

'חכמת התורה' תצוה עמ' קצב

כלאיים בכתונת - כיצד?

"וְשִׂבַּצְתָּ הַכְּתֹנֶת שֵׁשׁ" (כח לט)

נוסח פיוט 'איך אשא ראש' (לרבנו שמעון הגדול ממגנצא) הנאמר במוסף של יום הכיפורים: "טֹהַר הכתנת **ארוגה פשתים וצמר**, חטא זרעית כלאים לכלת ולגמר", טעון ביאור, שהרי בפסוק שלפנינו מפורש כי הכתונת נעשתה מפשתן בלבד?

תירוץ נפלא הביא ה'**חתם סופר**' בשם החכם **רבי וולף היידנהיים:**

ב'שלחן ערוך' (יו"ד ש ד) הביא הרמ"א דעת 'יש אומרים', שהלובש בגד צמר ופשתן זה על גב זה, אם אינו יכול לפשוט את התחתון מבלי להסיר את העליון, עובר על איסור שעטנז. לדעה זו מובן, כי אף שהכתונת הייתה עשויה מפשתן בלבד, כיוון שלא ניתן היה לפושטה מבלי להסיר את המעיל אשר הכיל צמר, נחשבה כשעטנז, ולבישתה במקדש כיפרה על מי שנכשל בשעטנז.

'תורת משה'

'רושה' בשליח ציבור

"שִׁבְעַת יָמִים יְכַהֵן תַּחְתָּיו מִבָּנָיו אֲשֶׁר יָבֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ" (כט ל)

שאלה מעניינת הובאה לפני **רבי מרדכי לין** אב"ד פילדלפיה:

מעשה בחזן שהייתה לו חזקה להתפלל לפני העמוד בשחרית של הימים הנוראים, שהלך לבית עולמו. ביקשו הגבאים למנות תחתיו את מי ששימש בבית הכנסת כחזן קבוע בכל ימות השנה, אלא שבן הנפטר, חזן בזכות עצמו, טען כנגדם כי התפקיד שייך לו. לפי פסק הרמב"ם (מלכים א ז): "ולא המלכות בלבד, אלא **כל השררות וכל המינויין** שבישראל ירושה לבנו ולבן בנו עד עולם".

בפתח תשובתו הסתפק רבי מרדכי האם הלכה זו נוגעת גם למינוי הנקבע מזמן לזמן, כתפקיד שליח ציבור לימים נוראים וכיוצא בזה, והביא בשם **רבי משה רובינשטיין** בעל 'אלף המגן', ראיה נפלאה לכך ששורשה בפסוק שלפנינו:

במסכת יומא (עג א) דרשה הגמרא כי 'כהן משוח מלחמה' (שתפקידו לדבר אל העם טרם יציאתם למלחמה) אינו מורים את תפקידו לבנו, על פי הכתוב שלפנינו: "תַּחְתָּיו מִבָּנָיו". דין זה שכהן מתמנה במקום אביו, אינו 'נוהג אלא בכהן: "אֲשֶׁר יָבֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ" - ביום הכיפורים, ולא ב'משוח מלחמה' שאינו רשאי להיכנס לקודש הקודשים לעולם.

מכך שהוצרכה הגמרא להביא ראיה מן הכתוב כי בנו של 'משוח מלחמה' אינו יורש את אביו, אף כי מדובר בתפקיד הקיים רק מזמן לזמן, הרי שההלכה האמורה נוגעת אף למשרה שכזו, ומכאן שיש להעמיד את בן החזן כש"ץ תחת אביו.

שו"ת 'תכלת מרדכי' ד [נדפס בסוף ספר 'קהלת מרדכי']

'שמונה עשרה' ו'קריאת שמע' כנגד קורבן התמיד

"אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר..." (כט לט)

בפסוק שלפנינו נאמר: "אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד" - בה"א הידיעה, ואילו בפרשת פינחס (במדבר כח ד) נאמר: "אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד" - בלא ה"א, מדוע?

פירש **רבנו אלעזר מגרמיזא:**

תיבת "הָאֶחָד" (בגימטרייה י"ח) שנאמרה בפרשתנו רומזת לתפילת 'שמונה עשרה' שהיא כנגד קורבן התמיד, כדברי הגמרא (ברכות כו א): "תפלות כנגד תמידין תקנום". ואילו תיבת "אֶחָד" שנאמרה בפרשת פינחס רומזת לפסוק 'שמע ישראל... **אחד**', שאף קריאתו בשחרית ובערבית נחשבת לישראל כהקרבת קורבן התמיד (ילק"ש ואתחנן רמז תתלה).

פירושי סידור התפילה לרוקח - 'לפיכך אנחנו חייבים'; 'חומת אנך' תצוה ח

פרשת הקטורת - נשמת התפילה

"וְעָשִׂיתָ מִזְבַּח מִקְטַר קְטֹרֶת" (ל א)

בעל 'כלי יקר' מבאר כי שני המזבחות באים כדי לכפר על נפש החוטא; מזבח הנחושת מכפר על החלק החומרי - הגופני, ועל כן מקריבים עליו בעלי חיים, ומזבח הזהב מכפר על חלק הנשמה המרומם, ועל כן מקטירים עליו קטורת, שענן הקטורת עולה למעלה כנשמת האדם (ראה ברכות מג ב).

בכך פירש הראב"ד **רבי משה שטרנבוך** שליט"א את מעלתה הגדולה של אמירת פרשת הקטורת לפני התפילה: האומר את פרשת הקטורת מגלה שעיקר מגמתו בתפילה היא כדי לעשות רצון שמים ולתקן את נשמתו, ועל כן זוכה שתתקבל תפילתו.

'טעם ודעת'

רזי אמונים

מרמזי אמן בפרשה

'ונשמע קולו' - ב'אמן'

"וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת" (כח לה)

בשכר "וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ... לִפְנֵי ה'" - בעניית 'אמן', מובטח לאדם: "וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת" - בצאתו מן העולם "יפתחו לפניו שערי גן עדן, ושם יהיה חלקו בין הצדיקים שאף במיתתם קרויים חיים, כפי שהובטחנו (שבת קיט ב): "כל העונה אמן בכל כחו פותחין לו שערי גן עדן".

'אשל חיים'

'לראות בטוב ה'' - זכות אמן

ביום ו' ח' באדר (תפ"ט) יחול יומא דהילולא של הגה"ק רבי אליהו הכהן מאיזמיר זי"ע, בעל 'שבט מוסר' וספרים נודעים נוספים. בספריו הקדושים האריך רבי אליהו לפרש את שגב גדולתה של מצוות עניית אמן, וכך דרש בספרו 'מנחת אליהו' (פרק לב)

את הפסוק (תהלים כז יג): **"לוּלֵא הֶאֱמַנְתִּי לִרְאוֹת בְּטוּב ה' בְּאֶרֶץ חַיִּים",**
אמר דוד המלך: לולא הייתי מורגל בהקפדה על עניית אמן בראוי ['האמנתי' לשון אמן ולשון מאומן - מורגל], כי אז לא הייתי זוכה 'לראות בטוב ה' בארץ חיים'.

ברכות השחר, בקול, בכוונה, בחברותא!

תענה אמוניים
הארות בסדר התפילה

קריאת שמע - פרשה ראשונה (י)

ביאור לשון 'טטפת'

התפילין שאנו מניחים מכונות בתורה (דברים ו ח): 'טטפת' ובתרגום - 'תפילין'. בגמרא (מנחות לד ב) ביארו את משמעות תיבת 'טטפת' כך: "טט בכתפי (שם מקום) שתים, פת באפריקי שתים", והטעם שהתפילין מכונות כך הוא על שם מניין הפרשיות המונחות בתוכן, שתיים ועוד שתיים - ארבע.

השל"ה הקדוש (מס' פסחים, מצה עשירה שמא) תמה על פשר הדבר: הכיצד יי'תכן שתיבות לע"ז מ'כתפי' ו'אפריקי' השתרבבו בין תיבות תורתנו הקדושה, ועוד זכו כי בהן כונתה בתורתנו הקדושה מצווה נשגבה זו? ותירץ: לכל אומה ואומה יש שורש בעולמות העליונים, ומתוך כך בשפת כל אחת מהן יש כמה תיבות מלשון הקודש כ'טט' ו'פת' שדרכן נאחזות הן בשורש זה. לעומתם, זכה עם ישראל ללשון הקודש במלואה, ונמצא שאף 'טטפת' היא תיבה מלשון הקודש.

המהרי"ד מבעלזא הביא על כך את דברי רש"י על הפסוק (דברים יא יח): "ושמתם את דברי אלה על לבבכם" - "אף לאחר שתגלו היו מצויינים במצות, הניחו תפילין ועשו מזוזות, שלא יהיו לכם חדשים כשתחזרו. וכן הוא אומר (ירמיה לא כ): 'הציבי לך ציונים'".

מדבריו אלו אנו למדים כי בזמן שישראל שרויים בגלות בין האומות, מצוות התפילין היא זו שמציינת את עובדת היותם שונים מגויי הארץ, והיא זאת שמגנה עליהם שלא יתבוללו בין הגויים. לכך קבעו את שמה בלשון לע"ז, כדי להזכיר שמטרת המצווה היא שניבדל מן האומות ('מהרי"ד מבעלזא' ואתחנן).

באופן נוסף ביאר בעל 'עץ יוסף' (תנחומא בא פי"ב) בשם 'הלבוש': תפילין של ראש ורצועותיהן מורות על שליטתו של הקדוש ברוך הוא בעליונים ובתחתונים ועל שפע טובו היורד ומיטיב לכל יושבי תבל, על כן נקראו הן בתורה בשם 'טטפת' הלקוח משפתי 'כתפי' ו'אפריקי' שהן מדינות השוכנות בשני קצוות הארץ, כי בשמן זה הן מורות על ממשלתו על כל הארץ מקצה עד קצה.

נוסח ברכת התפילין

לעומת שמן של התפילין בתורה - 'טטפת', את נוסח ברכתן תיקנו כלשון התרגום: 'להניח תפלין', מדוע?

בעל 'הכתב והקבלה' (ואתחנן) ביאר, כי 'תפילין' הוא מלשון 'הפליה', כלומר הבדלה והפרדה. תיקנו חכמים את נוסח הברכה בלשון זו, כדי שבאמירת הברכה נקבל על עצמנו את התכלית שלשמה נתקנה מצווה זו, להפרישנו ולהבדילנו ממחשבות רעות ומנהייה אחר היצר הרע.

ביאור נוסף אמר הרבי בעל 'מקור ברוך' מסערט ויזניץ': בגמרא (ברכות ו א) דרשו את לשון הכתוב (דברים כח י): "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָּ" - "אלו תפילין שבראש". לפי זה מובן שנקטו בברכה לשון 'תפילין' - שהוא לשון ארמית, כדי שבכך יראו כל 'עמי הארץ' ויבינו כי שם ה' נקרא עלינו (אגרות מקור ברוך עמ' סד).

מלבד האמור, הרה"ק רבי שמואל מסוכוטשוב ('שם משמואל' בהר; מקץ; החודש) הביא כי לתיבת 'תפילין' קיימות כמה משמעויות נוספות המבטאות את שבחם של ישראל:

א. לשון 'פילול' שמשמעותה חיבור וקישור (רש"י בראשית ל ח) בין ישראל לאביהם שבשמים.

ב. לשון 'תפילה' שמשמעותה דיבור, שכן מזכירות הן את דברי ה'ברית' שכרת הקדוש ברוך הוא עם ישראל (וב'אות חיים ושלום' להרה"ק ממונקטש [כה ד] ביאר כי נקראו כן משום שעיקר מצוותן הוא בשעת התפילה).

ג. לשון 'מחשבה', כדוגמת "רְאֵה פָנֶיךָ לֹא פִלָּלְתִּי" (בראשית מח יא), שכן בכוח התפילין מקשר האדם את מחשבתו בקדוש ברוך הוא ומסלק עצמו מהמחשבות הרעות, ועל כן אסור להסיח דעת מהן.

תפילין של יד קודמות לשל ראש

הלכה היא בגמרא (מנחות לו א): "כשהוא מניח, מניח של יד ואחר כך מניח של ראש, וכשהוא חולץ, חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד". לכאורה, הלוא חשיבותן של תפילין של ראש גדולה יותר (שם לה א, וברש"י ד"ה שם), ומדוע תיקנו להניחן באחרונה ולפושטן בראשונה?

ביאר רבנו בחיי ('כד הקמח' ערך תפילין): התפילין של יד נקראו 'אות', ושל ראש נקראו 'זכרון' (שמות יג ט) וכיוון שה'אות' הוא המעורר את הזיכרון, לכך יש להקדים את ה'אות' - של יד ל'זיכרון' - של ראש. ומכך דרשו בגמרא (מנחות לו א): "כל זמן שבין עיניך יהו שתים", והיינו כי בתפילין של יד נאמר 'וקשרתם' - לשון יחיד, ואילו בשל ראש נאמר 'והיו' - לשון רבים, ללמדנו שתפילין של ראש לעולם אינן מונחות לבדן, אלא בצירוף של יד שהונחו לפניהן.

הרה"ק רבי ישראל מטשורטקוב למד מכך כלל חשוב בעבודת ה': ישנם שני סוגי מצוות, יש מצוות 'שכליות' כאמונת ה', ידיעתו ויראתו, שמתוך שתלויות הן בעומק מחשבת הלב, קשה להגיע בהן לתכלית השלימות, ויש מצוות 'מעשיות' כצדקה וחסד, שמתוך שהן תלויות בעשייה, יכול האדם בנקל לקיימן בשלימות.

לכך רמזה הגמרא שכשהוא מניח, מניח של יד תחילה - כשרוצה האדם להתעלות ברוחניות, עליו להתמיד תחילה במצוות המעשיות ('של יד'), ורק לאחר שיתחזק וישתלם בהן, אזי יוכל להתעלות בדרגתו אף במצוות השכליות ('של ראש'). ולעומת זאת 'כשהוא חולץ, חולץ של ראש' - אף כשעליו לרדת מהשגות הקדושה ולעסוק בהוויות העולם, יקפיד שלא להרפות מהמצוות המעשיות, שכן דרכן יוכל תמיד לשוב ולהתעלות במדרגות הקדושה כמקודם ('גנזי ישראל' - ליקוטים, מנחות).

מעשה אמוניים
סיפור שבועי על אמן ותפילה

תפילה בארץ ציה

שעת אחר צהריים חמה בירוחם, עיירה מדברית שלווה השוכנת בקצה הנגב. הרב ח. ר"מ בישיבה המקומית, ישוב היה בחדרו שבקצה קריית הישיבה כשהוא שואף מלוא ריאותיו ממשבי הרוח היבשה שחדרו מבעד לחלון הרחב הפתוח לרווחה למולו. נוף מדברי בראשיתי נפרש למלוא האופק, וממרחקים ניבטה אורחת גמלים לְאֵה.

רגיל היה לשבת בשעה שקטה זו בחדרו ולהכין את השיעור של בוקר המחרת. השקט המופלא והאוויר הצלול כמו פתחו את תאי מוחו, והסוגיה על כל נבכיה ופיתוליה האירה לפניו כשנתינתה מסיני.

קול טרטור רועם של מסוק גדע באחת את האווירה השלווה והפר את הריכוז שבו היה נתון. הטרטור נשמע קרוב, קרוב מאוד, ובשקט ששרר באותה שעה רעם קולו שבעתיים. הרב ח. קם ממקומו, הביט מבעד לחלון ושפשף את עיניו בחוסר אמון.

מסוק צבאי רחב ממדים נחת לא פחות ולא יותר - על מרבד החול שמאחורי קריית הישיבה. להבי המדחף האטו את סיבובם עד שנעצרו, דלת המסוק נפתחה, ובעדה יצאה דמות צנומה ומוכרת. הדמות נופפה נמרצות לעבר יושבי המסוק ופתחה בריצה לעבר בית המדרש, שם נבלעה עד מהרה בתוך חבורת הלומדים.

הרב ח. נותר עומד שעון על אדן החלון. הוא הביט במסוק השב וממריא אל על, כשתחושת הלם פושטת בגופו.

אברימי היה מבחירי הישיבה. מתמיד נפלא משכמו ומעלה, שראוי היה לתואר זה בדין ולא בחסד. מבוקר עד ערב שקד על תלמודו בהיכל בית המדרש, ואף את השעה הקלה שיועדה למנוחת הצהריים, מנצל היה לשינון משניות בעל פה.

משכבר הימים התרגלו הכול לראותו יוצא בשעת הצהריים מבניין הישיבה. ספר משניות קטן בידו, והוא צועד הלוך ושוב כשהוא מביט חליפות בספר הפתוח בידו ובנקודה עלומה בחלל.

מפעם לפעם זכו חבריו להפוגה קלה משגרת חייהם, כשהיו נקראים לסיום אחד משמת הסדרים; בדרך זו הספיק לסיים פעמים מספר את ששת סדרי המשנה בעל פה, ומקפיד היה לערוך סעודה קטנה לרגל המאורע.

דווקא משום כך נדהם הרב ח. כשראה את אברימי יורד מהמסוק הצבאי.

מה ל'מתמיד' שכזה ולמסוק עמוס חיילים?! התמיהה בלבו של הרב ח. הלכה והתעצמה.

הפעם, שלא כמנהגו, פנה הרב ח. להתפלל תפילת ערבית בהיכל הישיבה. הוא היה מוכרח להבין את הסיפור, וקיווה כי אברימי לא יובך כשסודו יתגלה...

משום מה, האריך אברימי הפעם בתפילתו יותר מהרגלו. גופו הצנום נע אנה ואנה בכוונה, וגוו נרעד מפעם לפעם. ניכר היה כי הוא שרוי בהתרגשות ובסערת רוח. הרב ח. נאלץ להמתין דקות ארוכות עד שהבחור סיים את תפילתו. הוא פרש בפני הבחור את תמיהתו, ותדהמתו גברה עוד יותר לשמע הסיפור המופלא שהיה בפיו:

"כידוע לרב", סיפר אברימי, "מפעם לפעם נוהג אני לנצל את שעת הצהריים לשינון משניות בעל פה. לעיתים נושאות אותי רגליי כמאליהן אל המרחבים המדבריים המקיפים את קריית הישיבה, וכך גם היום. אלא שבשונה מתמיד המצב הסתבך...

התרחקתי מבלי משים מעבר להרגלי. כמחצית השעה צעדתי כשהשמש קופחת מעל ראשי. בשלב מסוים חשתי בעייפות, חיפשתי סביב אחר עמדה מוצלת, ולשמחתי נתקלו עיניי בשיח ירוק ומלבלב שצמח בלב המדבר, מנותק לחלוטין מההוויה היבשה שסביבו.

מיהרתי בשמחה לעבר השיח והתיישבתי תחתיו, אלא שהמעשה הפזיז התברר כשגוי ומסוכן.

השיח שנראה היה ירוק ותמים התגלה כאוסף קוצים דוקרניים, וכשגיליתי זאת כבר היה מאוחר מדי; ידי נתפסה בקוץ גדול וחד במיוחד, וכשניסיתי לשחררה הסתבכתי עוד יותר. אף ידי השנייה נתפסה בקוץ, ודם רב החל זב ממנה.

בקושי רב הצלחתי לחלץ את ידיי מבין הקוצים, ורק אז התברר לי עומק הצרה שבה הייתי שרוי. דם רב זב מידיי ונטף בטיפות גדולות על האדמה. ניסיתי לעוצרו בכל דרך, אך ללא הועיל.

החלטתי לצעוד במהירות לעבר הישיבה, אך הצעידה הנמרצת בשמש הקופחת, בשילוב הדם הרב שאיבדתי, החלישו את כוחותיי עד שלא יכולתי להמשיך. התיישבתי על גבי החול הלוהט, ראשי כאב עד אימה והכרתי החלה להתערפל.

מה אעשה? נפש חיה לא נראתה בכל האזור. איש לא היה שם כדי להושיעני. ניסיתי לזעוק בקול גדול, אולי במקרה ישמעני עובר אורח, אך ההד שחזר אליי מהמרחב הפתוח כמו לעג למאמציי. דמעות זלגו מעיניי. חשתי כי הנני מצוי בסכנת חיים מידית, ומחשבות מחרידות חלפו במוחי.

פתאום בקעה הזעקה מעומק ישותי, ותפילה, כפי שמעולם לא חוויתי, בקעה הישר ממעמקי ליבי: "אבי שבשמים! עזרני נא וחזקני נא, מבלעדיך אין לי עוזר ומושיע! אנא, רק בידך להושיעני, שלח עזרתך ממרום וחושה להחיות את נפשי!"

עיניי כבר החלו להיעצם, כשלפתע נשמע קול טרטור רועם... בקושי הספקתי לעכל את המראה, והנה נחת במרחק של כחמישים מטרים ממני מסוק צבאי גדול, ושני חיילים ירדו ממנו.

בשארית כוחותיי זעקתי לעברם, תוך שאני זוחל על ברכיי לכיוונם, ובחסדי שמים הם הבחינו ב'...

אחד מהם רץ לעברי, וכשהבחין בדם הזב ממני, מיהר חזרה למסוק, הוציא מאי שם ערכת חבישה מקצועית ומיהר לחבוש את ידיי המדממות. חברו מיהר לעברי עם מימייה והשקה אותי במים צוננים.

תוך דקות ספורות שבתי לאיתניי, ורק אז יכולתי להביט בפני מציליי. סיפרתי להם בקיצור את קורות השעה האחרונה, ובטוב ליבם הם נאותו להזמינני לשבת לצידם במסוק. וכך, תוך דקות ספורות כבר 'ישבתי' על מקומי הקבוע בהיכל בית המדרש, כשאיש מבין הלומדים סביבי אינו מודע לעובדה כי זה עתה ניצלתי ממוות לחיים.

בתפילת 'שמונה עשרה' שזה עתה סיימתי, לא יכולתי יותר לכלוא את רגשות תודתי. חשתי על בשרי את כוחה של תפילה הבוקעת ממעמקי הלב, וביקשתי כי אף תודתי לא תהיה פחותה ממנה.

כשאמרתי: 'וכל החיים יודוך סלה' - נזכרתי בדברי הטור (או"ח ריט) שהשתמש בציטוט זה כסימן לארבעה החייבים להודות, כשהאחרון שבהם הוא 'הולכי מדבריות'. מעולם לא חשבתי כי אף אני אכנס תחת הגדרה זו... ואתחייב להודות משום כך".

"ומה פתאום החליטו החיילים לנחות בדיוק במקום שבו עמדתם?", לא יכול היה הרב ח. לכלוא את השאלה שהתעוררה בליבו לשמע הסיפור המפליא.

"הם נחתו שם משום שהתפללתי מעומק לבי..."

- השיב הבחור באמונה תמימה, ומיד הוסיף: "למעשה אף אני שאלתי אותם את השאלה הזו. הם אמרו כי קיבלו במכשיר הקשר התראה על שיחת טלפון דחופה שעליהם לבצע, וכיוון שהשיחה דרשה ריכוז רב, החליטו לנחות כדי לבצעה. לי באופן אישי ברור כי הייתה זו יד ההשגחה העליונה שזימנה אותם למקום", סיים הבחור כשעיניו דומעות מהתרגשות.

מפי המגיד רבי שלמה מילר שליט"א ששמע מפי בעל המעשה

עיצוב shay

וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקיימו. (אגרת הרמב"ן)

"בני אמונים" ת.ד. 102 בני ברק | פקס. 08-9746102 | מייל. 9139191@gmail.com | ניתן לקבל עלון זה במייל מידי שבוע